

5

Trampy

*osada stará
je naše máma...*

Yezgandeliya 23

Tramprský oznamovateľ.

Prodám kanoe s príslušenstvom, veľmi levne. Adresa: Frant. Zemek, Smíchov, Přemyslova č. 6.

Gramofon, úplně nový, prodejní cena Kč 360.—, prodám za Kč 300.—. Předvádění nezavazně. Beck, Smíchov, Resslova 34, mezanin.

Trampka hledá dobřého kamaráda anebo tramskou společnost. „Jen z Librajdy 014“.

Chatu při řece koupím. Zn. „Popis a cena 015“.

Prodám chatu nahore na Sázavě. Zn. „2000“.

Hledám kamaráda, trampa, asi 17let, charakterního. Zn. „Kytarista vítán“ do adm. t. l.

Koupíme chatu. Zn. „Fredy 016“.

Přítelkyni na výlety hledám pod zn. „Veselá 018“.

Prodám levně kytaru banjo. Gustav Hanzlík, fotograf, Praha VII. Veletržní tř. 902.

(Inzeráty se přijímají do této rubriky v adm. t. l. Slovo Kč 1.—, nejméně deset slov. Za tučně výtiské slovo poplatek dvojnásobný.)

TRAMPOVÉ, POZOR!

Nezapomeňte si opatřit dobřou ústní harmoniku s kovovou vložkou, nepřefoukatelnou, ve všech laděních kus a Kč 12.—. Hudba v kapse u vesty. Nepostradatelný nástroj námořníků, chromatické, diatonické, koncertní, basové a pro celý orchestr foukací harmoniky stále ve velkém výběru u firmy:

VÁCLAV FRÖHLICH,
PRAHA II., VYŠEHRADSKÁ TŘ. 26 (proti Emauzům).

Kamarádi nam piši...

Pane redaktore!
Pro Boha všemohoucího Vás prosím, pane Melíšek, napište v nejbližším „Trampu“ nějaký článek, jímž by se trochu potřely kanadské žertíky.
Jezdím už hodně dlouho do osady, kde v kruhu přítulných potlachů ztrávím jsem tolik krásných chvil, na něž teď vzpomínám! Ale to trvalo do té doby, než jste pomoci „Trampa“ uvedli v širší tramprskou veřejnost, tuto vskutku nadějnou zábavičku — žertíky.
Můj sluch je již tak vydrážděn, že jakmile zaslechnu smutně proslulé žertíkové povídaní: „Máš pěkně... už nemáš!!“ ani se neobráťm a vždycky tiše zahorekuju nad spáchanou zábavou.
Žertíky připravily mne už o: jednu novou špičku na cigarety, novou kravatu, šálu na krk, překrásně modrou čepici, dobřou sukovku, lahev od piva a o mnoho jiných věcí!
Proto prosím, raději dřive než bude pozdě! jelikož se domnívám, že jednou takový kanadský dobrá řečne: „Mirko máš doopravdy pěknou hlavu — ale už nemáš“ — a povedou mne přes Davli bezhlavého.
Hahoj Mirka.

Poděbrady, dne 27. dubna 1929.

Milená redakce!
Tak sme se taky vodhodlali, že Vám napíšem. Byla to bolestná chvílka, neboť se k vůli tomu musela udělat slez na, na kerý se jednaní zvrhlo v potlach a teprve lebký, rozsvícený alufátrem, vpotily nám tendle, milostnej dopis.
Věc, je takováde: Nemáme sice statistiku tramprskéjch sídel, ale možná že sme ta nejprvnější vosada, kerá nejni u Prahy —

nybrž u Poděbrad. Proč? Páč proletáři s roztoulaným vosrdím sou všade a nejen v král. hlav. městu Praze. My sme totiž kamarádi Gézy Včelíčky, kerej se už flinká deset let čundrem. A když vloni přitáh z Balkánu, černej jako negr (von je vostatně černej co ho známe), povídá nám: „Kluci, kamarádi, blbouni, svět se skládá z dáleka a směřů. Život je věčne čundr a co netrapuje, to je bibý a smradlavý.“

A dyž se nám tady na Račanech vožral, vzal flašku a všechny nás postříkal rumem a povídá: Smradi stůjte rovně, já Vás křím ve jménu atd. na vosadu Michigan.

Tak vznikla Poděbradská vosada Michigan, vo kerý sice žádnej nic nevíte, ale kerá přes to existuje.

A můžeme Vám prozradit tajně, že když se hrnem tou pitomou vesničkou kolem kolonády, kde si astracháni cucaj tričko v konvenčních frázích a holedbaj novejma šatama, že je nám řádně u srdce, dyž vidíme, že nevědí, kam nás zařadit. Páč my na to pliváme a kašlem.

Čteme bedlivě náš list, náš první tisk a nechceme nic, než aby ste věděli, že i na balíkově sou lidi, kerý přijali Vaše dogmata za svý, kerý zpívaj tramprské písničky a mají voduvalu v tomhle pitomym prostředí jít proti proudu co by trampové.

S hulákajícím „Ahoj“ za vosadu Michigan:
Šerif vosady: Jerry Novák
Kapitán vosady: Frank Kareš

A ještě něco o orgiích!

Pupenec krásně svítí! — — —
Hoši z osady váleli se na břehu v trávě, hrajece karty. E. Medák hrál na harmoniku a vsobčasným zdarem vyloudil dosti slušný ton, jenž svým střechem doprovázel.

V tom E. Medák přestal hrát, a začal se Honzovi do ucha a povídal: „Honzo, ty tám máš takovýho Uhra, že se vupině nedívím, proč seš celej nakřivo!“ Honza mávl mrzutě packou a řek: „No toho bohďa nebude, aby Uhfík jakýsi, jemuž zalíbilo se v oušku mém, dále tam lagroval.“

Medák chutě přikročil k práci. Převalil Honzu na bok, obkročil nohama v pokleku a celým tělem přimáčkl se na něho, že se ani pohnout nemohl, a operace z ducha svatého počala. Na druhé straně kráčeli dva páni a bystře se rozhlížejíce, spatřili s podbrejliček, tento vskutku intimně rozpoložený párek, jenž se semo tamo pohyboval. A Eda v potu tváří uhry dobýval! Oni dva páni na druhém břehu skročili se za stromky a cosi do notesu poznamenávali, vykřikujíce souvisle slova morálky.

A když v neděli okazoval Eda Medák Honzovi „Večerní List“ s titulem „Tramprské orgie“, poznamenal jemom Honza: „Ježíš Marjá, tomu chlapevi bych chtěl taky jednou vyndat uhra z uší, ale aby ho to nebolo, tak bych mu ty uši dřive uřezal holomkovci.“
Proto kluci raději dál vod těla!!!
Zdraví Vás

Mirka Krejčík,
Smíchov, Neklanova 11.

P. T.

Redakci časopisu „Tramp“.

Předem mého dopisu Vás ujišťuji, že Vaším časopisem jste potěšili řádku našinců, kteří musejí trampovati letošní rok na vojně. Váš časopis spojuje nás, kteří jsme daleko od našich osad, s tím, co jsme měli rádi.

Mojí kamarádi poslali mi 1. a 2. číslo „Trampu“, kterým mne opravdu překvapili. Nyní čekám z nedočkavostí na další.

Vždyť je to jediné pojítko, které nás spojuje s tramprským životem.

Zde musí si člověk často se slzami v očích vzpomenout na chvíle mu drahocenné, zvláště když se dostane do takového místa jako jsem já, aby člověk hledal mezi vojáky trampa s lucernou.

Bylo by dobré, kdyby v takové posádce, jako je na příklad Terezín-Litoměřice, spojili se tramprové (vojáci) a každou neděli se slezli v některé hospodě a udělali si potlach alespoň ve zmenšeném měřítku, když jim není dopřáno býti mezi svými v osadě.

Myslím, že by žádný nevynechal ani jednu neděli, aby byl mezi svými kamarády. Vždyť dobří trampové jsou všichni jako bratři.

Píši Vám tento dopis proto, abych Vám připomenul ty, kterým není dopřáno, aby letošní rok proživali ve své milé osadě.

Se srdečným „ahoj“, „Grotoska“
bývalý spolumajetník osady „Davson City“
P i k o v i c e.

P. S.

Za tu básničku, kterou Vám přikládám, mě můžete soudně stíhat, jen ně pro Boha lynchovat, až přijedu do Prahy.

„Grotoska“

NEJLEVNEJŠÍ A NEJLEPŠÍ ŠTOČKY VOJTĚCH HRDINA
Smíchov, ulice ke Koulce č. 6.
Telefon 455-76.
dodá grafický reprodukční závod

Starší šatstvo Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“, PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40.
Ceníky vetešnického zboží zdarma

Mirko Veselý,

spolupracovník obou našich časopisů, zemřel 24. dubna. Dobrý, tichý hoch, jemuž „vlast“, na jejíž osvobození se zúčastnil jako dobrovolník, dala jenom tuberkulosu. Od vlasteneckých šéfů byl jako tuberák vyhazován, na Pleš neměl a tramping mu zdraví nestačil zachránit. Byl nenáročným spolupracovníkem, který pomáhal, když jsme začínali — byl dobrým kamarádem a milým člověkem.

Čest jeho památce!

K. M.

IRČAN:

Tak zase je tu jaro . . .
A s ním zas stará touha,
opustit město a někam v dál se toulat . . .
Tuláckou krev vždy roznítí jaro.

A s prvním slunkem spíjíme se všichni.

Jedni se spíjí polibky
a druzí svým bolem,
tulák, ten od své kolébky
se spíjí alkoholem.

Jsem tulák starý, proč bych lhal,
viděl jsem mnohé kraje,
v Maroku v cizinecké jsem se rval,
s Araby chleba krájel.

Život si šetřit, jak druzí lidé činí,
tomu se klidně vysmějeme,
stejně nás svojí slinou špiní
a my to aspoň zapijeme!

Až umru, bude to jistě na jaře.
Kamarádi hrob v podobě oltáře
mně postaví. Tak, mezi stromy bude skryt.
Snad bude na něm i nápis vryt:

Zde leží

Tulák,
rváč, bohém a hráč,
mileneček roztoulaných dalek.

Život svůj prohrál; však neplazil se vlekle,
I ve smrti byl bázně dalek.

Snad sejdeme se s ním
v pekle.

JARNÍ

IMPRO-

VISACE

TULÁKOVÁ

**American
Sporting Store**

VŠE pro

**tramping
kanoistiku
sport**

**J. Horn, Praha II.,
Žitná ul. č. 8. Palác YWCA**

E. A. LONGEN

Tramský bard a trampský favorit

Franta Sauer je význačným průkopníkem trampingu, neboť jeho životní dráha je složkou nejrozmanitějších cest. Trampoval v obchodě, trampoval jako pašerák po záchodech vlaků, poslední dobou trampoval i na jevišti a pak u Mostu na dole Jan I. jako horník. Na dně šachty 700 metrů pod zemským prostěradlem vykašlal se na svoje naděje, ačkoliv je něžný a sentimentální jako trampská squam. Z těch důvodů miluje cizí děti, které rve matkám na ulici z náručí a kojí je citem jako zvlčilá čubka, jež sice vlastní mláďata požrala, ale mateřského citu nepozbyla. Dlouholetý tramping vylil svoje alkoholické stopy v jeho zjev. Franta nepotřebuje vnějších znaků jako tramp. K čemu nože a revolvery, když má ruce jako kufry? I v cylindru poznáte v něm trampského barda, ani jeho šediny nezapírají pošetilosti tulácké svobody. A zatím, co Franta řádil ve světě a stárnul, vylihlo se v počestné domácnosti mládě kukačky, batolátko Emanek, jež vypučelo nezadržitelnou silou v Emanu Trojanu, neboť je fakt, že porodní bába vdechla normálnímu nemluvněti divokým dechem pudy a touhy tuláctví. I zakrněl Eman ve svém vzrůstu v trampa podle všech pravidel a duševních schopností i stal se svojí šlechetné babičce boží meľou.

Bylo předurčeno, aby se Franta setkal s Emanem a oba trampové se spolu nějakou dobu potýkali. K postrachu benešovského okresu odehrálo se to v Poříčí na Sázavě, kde Franta obsadil jednu vilu, proměnil ji v trampský asyl. Smrti by se byl Franta spíše nadál, než že spatří při probrání se z alkoholických mrákot před sebou na podlaze váleči se lidskou kuličku s brejlema a rozčuchanou kšticí. Obveselen tím překvapujícím objevem, Franta zablekotal ztuhlým jazykem.

„Jak ses sem dostal, ty vole?“

Koule se posadila na zemi, zablýskala brejlema a zakňučela:

„To sem se chtěl zeptat tebe.“

A převalila se na podlahu, aby dotáhla pupíka.

Franta vyskočil z postele roztaženými nohama, aby kuličku nerozšlápl a řval:

„Si zloděj nebo redaktor nebo co?“

Masitá koule se roztočila, šermujíc krátkými ploutvičkami, a představila se:

„Sem ztracený zavazadlo pana profesora Krause, kerej mne spakoval v Praze „U Petříků“ a přivlík sem do Šnajberkovy hospody, kde mne zapomněl pod značkou Eman Trojan.“

Franta zadíval se nedůvěřivě do spocených brejli Emanových a prohlásil filosoficky:

„Profesor Kraus je velký učenec, protože mi spravuje moje rukopisy a patrně mi tebe pověsil na krk, aby se tě zbavil, neboť ví dobře, co dělá. Byla by to ode mne nevděčná sprostota, dybych tě zasej zbalil a vykop tě vodsud, abys letěl přes potok k panu profesoru Krausovi, kerýmu sem včera poslal k reparatúře sedm archů mého spisu „Pašeráci“. Z těch důvodů svoluji k tomu, abys žil po mém boku jako slušnej člověk, o kerým sem již leccos v Praze slyšel, že si velkej prevít.“

„Díky, mistře,“ zašepolil Eman, „i já slyšel o vás mnoho podobného.“

A tak bylo uzavřeno za parného letního dne periodické přátelství Franty Sauera s Emanem Trojanem. Franta osvědčil svůj kombináční talent ve vodě a procházej se v záluďných myšlenkách po pokoji, vykládat Emanovi ovoce svého rozumu jako zkušený obchodník své zboží.

„Heleď, Emane, tady nemůžu s tebou zůstat. Tahle vila patří starostovi, a bylo by mi fuk, dyby to byl agrárník, a tys mu tady udělal nesmrtelnou vostudu, ale von je starosta komunista, má za sebou kameníky. a byli bychom oba bití. Já nechci chodit po světě jako mrzák s flašinetem, a proto pudeme spolu trampoat. Poznáš krásy přírody a snad se proměníš v ušlechtilého tvora, kerej nemyslí jenom na chlast a lumpárny. Přitom tě seznámím s vynikajícími muži a kulturními pracovníky, z čehož nám může oboum vzejít užitek, neboť moje kapsy sou poloprázdné, a ty smrdíš krejcarem.“

Eman souhlasil nadšeně a nesrozumitelně vypravoal Frantovi o svých trampských dobrodružstích na Davli, v Libřici a Štěchovicích a pak propukl v huronský řev.

„Já sem tramp, jakýho s ještě neviděl, Franta! Mě maj všichni trampové za favorita. Já něco vydržím, to uvidíš! Musíme se ale na cestu pořádně vystrojít, aby nám nic nescházelo.“

Oba trampové prohledli své úbory a sesmutněli.

„Boty jsou chatrný, nevydrží štrapáce.“

Proto Franta sehnal Emanovi od paní starostové bačkory a sám si oblékl plátěné střevíce.

- Pojď už spát, ponocný už troubil deset.
- Dyť troubil teprve jednu.
- Co pak myslíš, že může troubit i tu nulu?

„Pude se nám lehce, ponese se jako pírká, ale dlouhý kalhoty překážejí.“

Dvojice vysoukala nohavice nad kolena a vyrazila bez kabátů a vest na dalekou cestu z Poříčí přes Čerčany do Zlonice k redaktorovi Karlu Novému, kde měla přenocovat. Z Poříčí do Čerčan jde i člověk, sešlý věkem maximálně třicet pět minut, ale osud připravil trampům hned s počátku ošemetné překážky. Ještě v Poříčí u kostela ohlédl se Franta a vykřikl zoufale, neboť myslil, že oslepl, když neviděl nikde Emanu.

„Proboha, Emane, ty ses ztratil?“

Pod mostem v potoce rozhlehl se Emanův ryk.

„Já sem se neztratil, ale moje bačkora, kerá se mi vyzula a spadla do vody. Jak může mít paní starostová jako dáma nohy, co by slon, tak že se mi bačkory vyzouvají? Chodím v tom jako v Sentinellu.“

Po delším šplouchání v konopištském potoce byla bačkora paní starostové vylovena, a Franta poradil Emanovi, aby si přivázal na nohy bačkory špagátem. Když minula dvojice poslední chalupu v Poříčí, zařval Franta jako postřelený kanec a svolal se do příkopu, kde ihned usnul, jakoby zmožen přestálými útrapami. Konečně vzburcoval Eman velkého barda a lkal zoufale:

„Kdy se dostaneme k redaktorovi Novému do Zlone na noc, když už je teď deset hodin dopoledne a nejsme ještě ani v Čerčanech? Pořádný tramp se na nic neohlíží a de a de, až je u cíle.“

„Jak mám jít, ty blázne, dyž mám podrážky u střeoviců úplně odtržený a šlapu kamení na boso?“

I bylo na Emanovi, aby si hrál na Baťu jako rychlospřávkáře Frantovy obuvi, kterou obázal cáry kapelníku, aby se podrážka plátěných střeoviců neodchlípala jako věčně žízňivý dolní řet Sauerovy huby. Pak trampové vykročili, aby se dali na pochod k Čerčanům. Nelze psát ani o chůzi, tím méně o pochodování, neboť podivní cestovatelé šourali se opatrně kupředu, jakoby na tenkém ledě, majíce chodidla přisátý na zemi jako mouchy na stropě, jen z vážných obav, aby nepozbyli potřebných schránek pro svoje nohy.

Starý profesor, který je náhodou potkal, zařadil je do čeledi lenochodů, domýšlejících se, že se pohybuji kupředu pouze následkem točení se zeměkoule. Venkované vyhýbali se zdaleka nezvyklé dvojici, domnívající se, že jsou to blázni, kteří si umínili považovati dolní končetiny za umrtvéné. Výletníci si odplivovali rozhořčeně a hlasitě reptali.

„Škandál, ještě není poledne a chlapi jsou už ožrali.“

Franta a Eman ignorovali své okolí, hádajíce se stále, kdo z nich kráčí rychleji. Několikrát si vyhrožovali fackami, ale k žádné výtržnosti nedošlo, neboť oba dělila široká silnice, a každý se držel při straně příkopu. Do Čerčan se připloužili po poledni, upocení, zaprášení a vysilení, jako by měli za sebou marathonský běh. Před nádražní hospodou zarazili, a Franta zaláteril:

„Krucí, nikdy bych byl neřek, že zpomalovací chůze udře víc, než závody v rychlosti. Ty dva kilometry šest set padesát metrů nám dali pořádně na prdel.“

Eman zajásal.

„Udělalí jsme rekord, proběhnuvše celou dráhu za dvě hodiny dvacet pět minut.“

Na prahu hospody osopil se na ně vrchní číšník:

„Tady je žebrota zakázána!“

„Nevidáno!“ odpověděl Franta a podal vrchnímu korunu. „My vám přece něco dáme.“

V lokále ukázal Franta na společnost pánů, hrajících v karty, a vysvětloval Emanovi:

„Výkvoť českého národa, tak zvaní kulturtréři. Ten vytáhlý jinoch s fajfkou v puse je pan redaktor Peroutka, ten fešný židáček vedle něho je dramaturg Kodíček, ten brejlatý oholený pán jest známý advokát doktor Červený a ostatní jsou také slavní. Uvidíš, jak nadšeně mne přivítají.“

Pánové sklonili hlavy v klubko, jakmile se Franta přiblížil ke stolu, jako by si hráli na pštrosy. Franta pozdravil hlučně a křičel:

„Přišel váš kolega, pánové. Já sem také spisovatel jako vy. Franta Sauer, zámečník a pašerák.“

Jedině doktor Červený se zasmál, rozpomenuv se na svoji kabaretní minulost, ale ostatní pánové dále vrtali svými nosy stůl, jako by se proměnili v hluchoněmé.

„Pozoruj, pánové, že jste zapomněli na doby, kdy jste vyhlíželi jako my,“ pokračoval Franta. „Nechceme vám to připomínat svými zjevy a proto se vydáme na další cestu, až se posilíme.“

Zatíživše svá břicha několika litry benešovského piva, odpoutali se trampové od hospody. Po několika metrech cesty poznamenal Franta:

— To se nestydíte tady vykonávat svou potřebu?

— Nehoněj se. Tady stojí „Veškeré kuřácké potřeby“, a já sem přece kuřák!

„Škrabeme se ještě hůř, než dříve. Štěstí, že nemáme žádnéj kopec před sebou. Myslím, že bychom byli donuceni na úpatí přezimovat. Co se té intelektuální společnosti týká, nediv se, Emane, že mne nikdo nechtěl poznat. Spisovatel má reprezentovat národ a ne rošťáky.“

Na pouti do Zlonic rozkládá se při silnici ves Líšeň, kam se trampové doplazili za několik hodin, ačkoliv se pohybovali pomaleji, než dopoledne, pod vlivem slunce a státního piva. Eman se opřel o roh hospody a vzdychl:

„Já bych přenocoval tady.“

„To seš tramp?“ Rozzuřil se Franta. „Pudeš se mnou tak dlouho, dokud nechcípneš! Teď sme uběhli zase dva kilometry a ty už vyplazuješ jazyk jako mrtvola? Ke Karlovi máme jen půl druhýho kilometru, tak žádný řeči! Do večera sme na místě.“

Slunce se sklánělo k západu, když dvojice vstoupila do Zlonického dvora, kde si pod košatými lípami hověl redaktor Nový s rodinou. Paní Nová a dcerušky zajely:

„Proboha, tati, lupiči!“

A prchly do stavení. Psi se orhli na cestovatele se zuřivým štěkotem. Karel uchopil kůl a hnal se na pomoc psům. Se všech stran sbíhala se čeled. Franta oháněl se větvi a řval:

„Host do domu, bůh do domu. Karle, zabraň vraždě dvou bývalých inteligentů!“

Karel nerad vyhověl úpěnlivé prosbě Frantoně, ale nechtěl mít žádné opletání se soudy. Proto pozval náštěvníky ke stolu pod lípami, poručil děveče, aby na-

čerpala čerstvou vodu ze studny. Trampové zabečeli unisono zmírajícím hlasem:

„Ne, my sme se ráno umyli. Nestraš nás s vodou.“

Karel se zamračil a udeřiv na stůl, zabručel svým sympatickým basem:

„Chlasejte vodu, prasata! Pivo nemám a do hospody je daleko. Odpočíte si, ale to vám povídám, před soumrakem musíte ze dvora zmizet. Majitel nestrpí zde žádné nocležníky. Není pojištěn a bojí se ohně.“

Marně cestovatelé prosili o slitování. Karel zůstal neoblomný jako žula. Majíce zlonický dvůr za zády, ulehčovali si trampové výkřiky:

„My se pomstíme. Počkej, Karlíčku, až se sejdem ve vinárně v Praze.“

Ústup ze Zlonic podobal se zpátečnímu pochodu napoleonských vojsk z Ruska. Trampové lezli chvillemi po čtyřech, a Franta bručel:

„Byli jsme úplně potřeni, na celé čáře odrazení. Musíme do Poříčí. Za chvíli vyleze měsíc, a pude se nám krásně v jeho záři.“

Před Čerčany solékl Eman košili a vyždímal ji, hekaje strašlivě.

„Konstatuji, že v letě hřeje i měsíc.“

Před půlnocí přibelhali se trampové do Šnajberkovy hospody v Poříčí, kde byli přivítáni radostným pokřikem trampů, kteří slavili tříleté založení osady v „Měsíčním údolí“. Franta ihned okřál a otevřel svoji bezměrnou hubu:

„To sle trampové? Sedíte v hospodě a chlastáte, až se celá obec třese. Styďte se, neboť nemáte cit pro přírodu. Na nás se podívejte! Celý den sme na nohách a urazili jsme dvanáct kilometrů. Takový rekord nedokážete!“

Pak následovaly rekordy v pití, a Franta s Emanem pořádali různé hry, z nichž neživější byly býčí zápasy. Eman představoval obětavě bejka, ale sklídl za to neděk toreadora Franty.

„Ježíšmarjá, ty seš nákej bejk? Ty si bibější, než vůl. Ty si kráva!“

Zbytek noci ztrátili přátelé za mostem ve stohu, neboť Franta nechtěl vzít Emanu do vily, protože měl špinavé nohy. Před polednem seděla už zase dvojice „U Šnajberků“ a radila se hlučně, kam podnikne výpravu. Porada se protáhla až do pozdních nočních hodin a skončila opět ve stohu. Následkem setrvačnosti trampovali Franta s Emanem ve „Šnajberkově“ hospodě a ve stohu. Po několika dnech přinesl Franta svému kamarádovi boty, kabát, vestu a límeček a pronesl zachmuřene:

„Doufám, že už víš, co máš teď udělat.“

Eman se roztancoval a pak objal Frantu.

„Zaplaf pánbů, Franto, už sem myslil, že tu zpustnu s tebou Zachránil's mne!“

Hostinský: Co ráčej?

Tramp: JÓ, to je těžký. mám pít jenom mlíko. Vedí co, dejte mi mlíko s rumem...

Willy.

— V Davli sou ale pobožný vlaky...

— Proč?

— No, voni se tam křižujou.

Žužu.

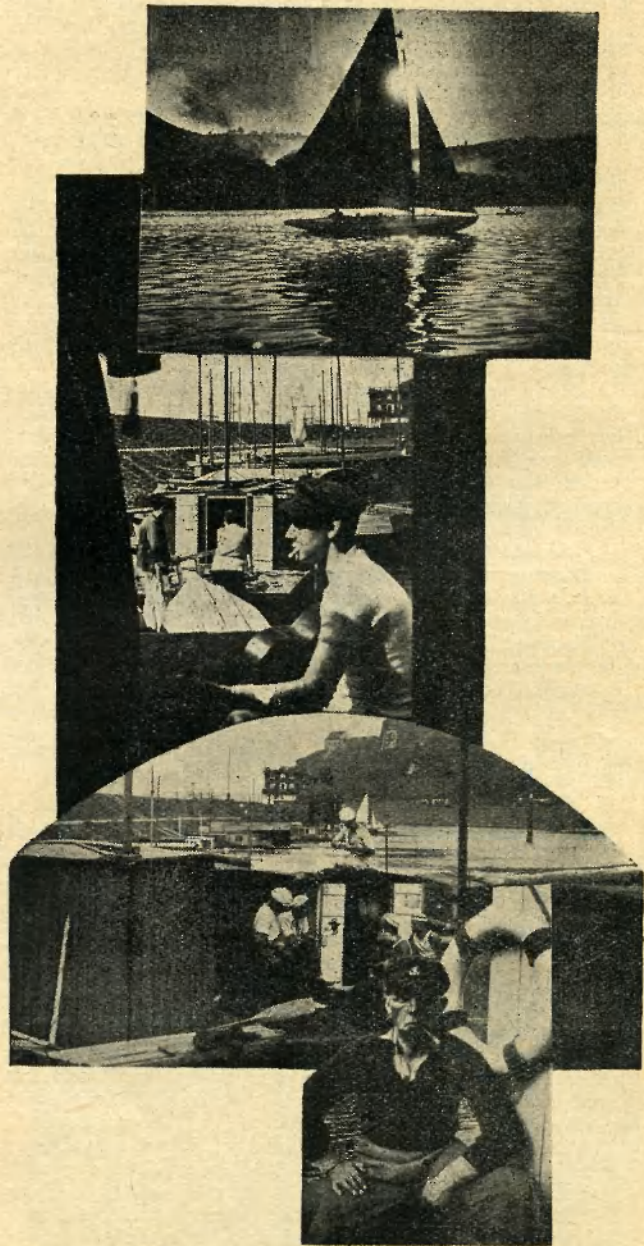
Demokracie je diskuse.

Když pan ředitel jede autem s „dámou“ na Zbraslav do „Ritzu“, je to „fair“.

Když jeho synáček Mukki jede Indiánem s miss Lilli do Chuchle, je to „mláďí“.

Když tramp jde v sobotu s děvčetem do osady, je to „zvrhlost a raubírna“.

Olda.

Až oschnou meze

všichni foto-fanouškové vytáhnou do polí. — Připravte se! Naše čerstvé se svým aparátem a se svou dívkou zásoby foto-materiálu na Vás čekají

Denně od 8-7. ČERMÁK a POP - Myslíkova 25. Telefon 451-64

karel melíšek a rudla moš

PŘEDSTAVUJÍ:

**ZLATÉ
OPOJENÍ.**

Bylo to v neděli večer, když Bočan syknul Lo-fasovi do ucha něco o tom, že jako ví o zlaté žíle tam nahoře u Klondyke.

Toho dne ještě před půlnocí byl demolován Rottův a Hornův závod, kde uloupeny veškeré motyky a ku-tací potřeby, t. č. na skladě jsou.

První ranní vlak zaznamenal deset mrtvých a několik těžce zraněných, kteří spadali po dobu jízdy z pře-cpaných plošin pod kola vlaku. Parník „Primátor Šárka“ ztroskotal důsledkem pře-plnění nedaleko Chuchle, jeho mateřská loď „Pinecký“ následovala tohoto příkladu u Vraného. Balíkův autobus měl při startu od Palackého mostu namotané pasažéry i v kolech a ve volantu. Dva byli zalezlí v chladíci, tři v reflektorech a jeden dokonce v klaxonu.

Houseboady, kanoe, plachetky, maňasy a motorky vy-razily téměř současně v jedné, nekonečné řadě. V Praze zbyli toho dne pouze policajti, pan Stříbrný, který uváděl do rozmachu svoji velkou stranu a ně-kolik mrzáků.

Ještě v šest hodin ráno jsem všemu tomu nevěřil. V půl sedmé se rozhoduji, a vysílám redakční aero-plán se štábním kapitánem Hančíkem, aby zjistil, co je na věci pravdy. V sedm hodin bylo aero zpět. Běžím letci nedočkavě vstříc.

— Tak co, je tam zlato?

— Je, odpovídá povzneseně štkp. Hančík a vytahuje současně ze záňadří malý uzlík z kapesníku, ze které-ho prosvítuje — žlutý kov!

Nedočkavě mu ho vytrhnu z ruky a třesoucíma se rukama nervosně rozbaluji.

— Na mou duši — na sto hříchů — zlato!

Na dlaň jsem vysypal zlaté hodinky, (Omega pro celý život), asi tři prstýnky různého provedení s ru-bíny, jeden s vypadlým kamenem a několik náušnic. Žasnu.

— Pamatujete si místo, kde jste to našel?

štkp. Hančík kývl.

— Dobrá. Okamžik, skočím si pro motyku, krumpáč a lopatu a letíme.

Přesně ve čtvrt na devět jsme vzlétli.

— V půl tam jsme, překřikl štkp. Hančík řev motoru.

štechovice byly ještě prázdné. První předvoj výprav jsme zastihli teprve u Davle. Máme tedy nejméne hodinu času.

Letadlo vznáší se nad „Ztracenou nadějí“, letí dále nad „Vatrou“, až konečně počne klesatí nedaleko „Klon-dyke“.

Přistáli jsme úplně bez pohromy. Pouze letadlo se rozbilo. Nevadí, jen když jsme u zlata.

štkp. Hančík první utíkal k velikému kamenu u vody, těsně vedle Klondyke.

— Tady, vykřikl radostně, ukazuje na úzkou skulinu pod kamenem.

Jediným rozmachem zasadil jsem přesně krumpáč do udaného otvoru.

V tom okamžiku dostal jsem do hlavy silnou ránu nějakým tvrdým předmětem.

Hvězdičky vzplály, zmlkly i skály — a já se zhroutil do bezvědomí.

To mně řekli až potom, když nám pořádně nafačko-vali.

Zlato, které přivezl Hančík, skládalo se vesměs z předmětů, které si v „Klondyke“ z obavy před zloději schovávali pod výše jmenovaný kámen a když jsem se ptal na existenci proslulé zlaté žíly, Lufták se na mně blbě podíval a vece:

— No jo, von ji měl Karel Králů, ale ten už je tejden vyléčeněj...

Pan Stříbrný trampuje jenom podle zna-ček. A jednou taky de, ale je mu moc divný, protože chodí furt do kola. I potká trampa.

— Milostpane, prosimich, kam vedou tyhle značky?

— Voni chytřej, dyť je to namazaný proti mnišce!

Zitta.

Úředně!

— Na Sklepích u Káraného je na kraji lesa tato tabulka: Vstup do lesa zakázán pod pokutou 20 Kč! Kdo neumí číst, ať se obrátí o informaci na hajného!

— Ta moje stará číst neumí, ale vyčítat jo.

— Heleď, plavou ti tam dva mrtví brabenci!

— Snad nechceš ty blboune, aby tam hráli vodní polo!

— Esli pak víš, co je lepší než pár facek?

— ?

— Jedna facka!

šerif Blažek ze Ztracenky chytá ryby. Najednou křik. Dítě se topí.

— Vašku, hoď jí tam stýblo!

— ? —

— No, tonoucí se i stýbla chytá!

— ek.

A. U. Gusta: — Já ti chodím na tramp jenom pro legraci.

Tramp: — Ale nám!

VSEM lidem dobré vůle !

Trn založil novou stranu. Kompromisní. Na všechno se kašle, všechno se voslavuje (zvláště svatej Václav — první kompromisník, Viz 120 volů ročně odváděných do Němce) a všem se nadává. Dobrý — deme. Zakládáme při kompromisní straně tramskou buňku a sami se současně jmenujeme co by předsedové (Bouřlivý potlesk). Ostatně předsedou může být každý. Národe tramskej, neblbni a pojd' s náma.

Náš program: Žít a týť z Vás. Vyšplhat se po vašich hřbetech do vlády a městské správy. Přijímat úplatky a zaopatřovat pro vás konexe. Zavedeme do všech osad elektriku, staný a kanoe se budou fasovat zadarmo na náklad státu. Kde jsou vršky, zařídí se výtahy, třeba z matrikyy. Ani Řím, ani Tábor, ani muk!

Schůze pořádáme za mírný poplatek (třeba v naturalích) až do domu. Boty mluví! Příspěvky se platí, nebo taky ne. Přihlášky posílejte třeba frankované na redakci „Trnu“ nebo „Trampa“ s poznámkou: „Kompromisní

Astrachánka!

Jak jste se měli v neděli na trempu?

— Ale blbě! Když sme šli z nádraží, nemohli sme najít hospodu, a když sme šli z hospody, tak sme zas nemohli najít nádraží!

— Pane, kdybyste vo sobě řek, že ste pořádnej člověk, tak byste si křivdil.

Z tramské kuchyně.

— Mám tu rejži uvařit nebo udusit?

— Vono bude lepší, dyž jí uškrtíš.

O. S. H.

-rek:

VEJCE.

Ležíme u vody. K obědu budou vejce. Jen jeden hrnec — trochu pomeňší — je k dispozici. Nutno vejce upravit v několika várkách. Obstará Miloš. „Jak chce kdo ty vejce?“ Starý Jašek chce na měkko. Miloš je uvařil a všechny dal na jednu hromádku. „Blboune nejapnej,“ zuří starej Jašek, „jak teď poznám, který jsou na měkko?“

„Sekni s každým vo zem a který poteče, je na měkko.“

Za chvíli kdosi resonýruje: „kerý prase ty vejce vařilo, dyk to nejde loupat.“ A Miloš na to vece: „že kušniš, dyk dou loupat jako máslo!“

strana“. Stanovy a program bude oznámen f příštím „Trnu“ a „Trampu“. První schůze bude co nejdřív a určitě v hospodě.

Dyž nikdo, tak to vytrhnem my!

Karel Melíšek,
předseda.

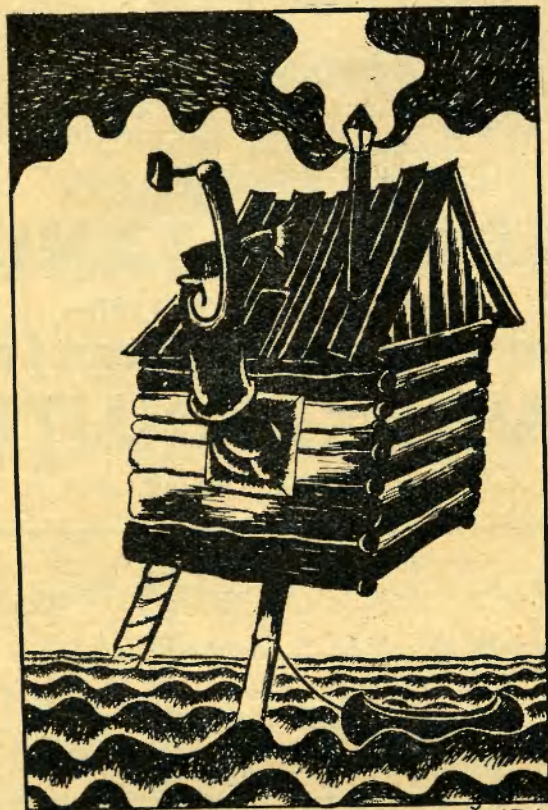
Irčan,
předseda.

N. B. Druzí předsedové, pokladníci, jednatelé atd. vítáni.

— a ledy nám nahnuly kva rtýr.

BEĐURA

— Člověče, ty seš tak dlouhej, že bys mohl zebrať přes vrata.

— Tenhle Jenda, to je takový jarní poupě.
— Je tak milej?
— Ne! Nalítej.

— Člověče, tak mi spad' do hodinek drobeček, a hodinář si za vyčištění napočítal 20 kachen. Co dyby mi tam spadnul celej bochník chleba?

Kučera: Kam deš?

Irčan: Do hospody pro pivo.

Kučera: Vem mi tam taky soudek!

W-y.

— Bogane, jak se poznají jedovatý houby?
— No, dyž po nich dodejcháš.

Zitta.

Astrachán: Prosím vás, kolik je hodin?

Tramp (mrkne na hodinky): Musejí prominout. My šli včera pozdě spát a voni eště spějí.

Willy.

Irčan:

Válka sprostotě aneb Epidemie slušnosti.

Smutno jest, báfuško, v mé duši něžné — prohodil resignovaně kamarád Tvrdík — smutno. Jedeš ven, jedeš a čerta víš, vrátíš-li se zpět a osvěžen. Příliš často vybírají si nyní kamarádi chatu mou milou, Maglay, za středisko svých rozkošných zábav, kde ničivše mnohý vzácný kus zařízení mého, hrubě povykují a mnohé i neslušné řeči movoří... Tak asi slovy Písma hovořil ke mě kamarád Tvrdík.

Dojat zaplakal jsem nad jeho hořkým osudem, pak jsem zajásal a překvapiv ho zvěstí o zeslušnění redaktorů jak Trampa tak Trnu (viz Meliškův článek ve čtvrtém čísle Trampa), což jistě nezůstane bez odezvy na široké masy národa tramského, potažmo i na kamarády z Údolí Hadrů, mimo toho uvolil jsem se míti večer přednášku na thema „Tramp, tramping, kanadské veselí v mezích slušnosti a zákona v rámci strany kompromisů.“

Po ukončení přednášky zaplakala osada celá na mých mužných nadrech a přihlásila se jako jeden muž do právě ustavené strany kompromisů a přísahala při bradě Meliškové potažmo Orloff-ově, že zanechá veškeré sprostoty jakož i nemístnému holdování alkoholu. Bylo rozhodnuto, aby toto rozhodnutí rozhodně bylo oslaveno v Tvrdíkově boudě, nikoliv nápoji alkoholickými, nýbrž zdravým prospěšným staročeským nápojem: horkým rumem s rumem, kteréžto rozhodnutí přijal Tvrdík vzhledem k hořejšímu rozhodnutí s ohromujícím jásotem a voláním: „Kašel Živou potírejte!“

Pozdě po půlnoci v Tvrdíkově chatě Maglayi slušně sedí vše na lavičkách a klidně v bázni boží popíjejí svůj lihuprostý nápoj. „Kamaráde zlatej“, zaštkal pojednou bodrý Kučera, „já sem dneska člověk slušnej, neboť jako člen strany kompromisní nehoduju sprostotě. Proto: Kamaráde zlatej, ty myslíš, že máš hrnky? Depak, jenom pět teček (místo sprostého slova) máš! Rách, rách! Podlaha pokryla se střepy, načež spokojeně usedl.

Hle, ujal se slova Honza Lenků, vidíte jak my, strana kompromisní, jsme slušní. My holoubkové i kanadské žertíky doprovázíme slovy vybranými, jak řekl by asi Guth-Jarkovský. Tak ku příkladu tady stojí stůl. Můžno rozbít? Nu, což báfuško, sám sobě odpovídá, v Maglayi i stůl rozbítí můžno.

A na troskách kdysi slavné chaty větěně inventáře tančí dlouhý Sláva Schořík prohlašuje se za slavnou černošskou tanečnici Pannu Orléanskou, což věčný oposičník a likvidátor Karpeles paralyzuje učenou přednáškou, v níž tvrdí, že dokáže s profesorem Pekařem světu, že Panna Orléanská vlastně vůbec neexistovala, že to je vlastně strašnej historickéj podfuk, neboť vlastně Panna Orléanská byl Jan Žižka a to je ještě sporné, protože je v podezření, že je totožným s generálem Šyrovým. Běží jen o to, zjistit, jakou měl pásku na oku, zdali hedvábnou nebo...

Více se nepamatují, neboť láhev určená Karpelesovi, zasáhla omylem mou hlavu. Jen jsem ještě zaslechnul poznámku: Máš hlavičku? Pět teček, holoubku, máš...

Bilance konaná druhý den, byla uspokojující: Ze dvou chat naděláno palivové dříví, 1 Kč à Kč —.80. kamínka prodají se do starého železa (k ničemu jinému se nehodí). Jedna rozbítá hlava a vyvrtnutá ruka. Konstatována ztráta Karla Stavinohy, což vysvětleno tím, že ho v noci někdo omylem, pokládaje ho za kus klacku, přelomil a přiložil do ohně. Bilance jistě uspokojivá.

Vidíte kluci, povídá po chvílce Tvrdík, že to šlo taky slušně. Naše svědomí může být klidné.

A proto vstupujme a

agitujme

pro

stranu

kompromisů!

— Poslechni, co je to „macochista“?
 — To by moh' bejt ten profesor Absolon z Moravy.

Burry.

Nejkrásnější
 nejosvědčeuější
 nejúspěšnější
 nejlacnější
 nejpohodlnější

prostředek

proti progresivní mrzutosti
 a též nápodobně nudě

objednejte si ihned náš nový

MAGAZÍN TRNU

římská 2; vyjde 22. května
jen v počtu omezeném
SUBSKRIBUJTE

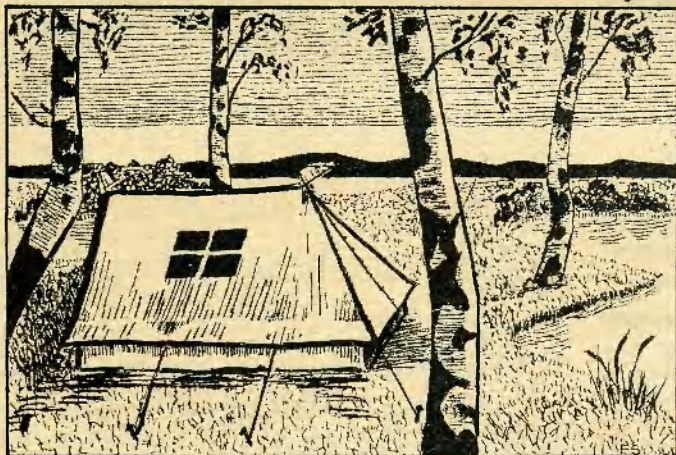
sofort a ihned.

Administrace Nového Magazínu Trnu II
 v Praze II., Karlovo nám. 15.

Objednávám _____ kusů Nový Magazín Trnu II
 a Kč 10.—.

Přesná a citelná adresa:

Tr.

„Keds“
 od Kč 42.—

kajaky, velocipedy, gramofony a desky.

Podmínky v ceníku a 2. číslo TRAMPA.

S P O R T E X

VINOHRADY — Obchodní galerie

(u vinohradského nádraží)

stanice elektrické dráhy 3 a 19.

VŠE PRO SPORT V OSADÁCH.

STANY vlastní výroby
 od Kč 180.— (pro 3 osoby)

LODNÍ KABÁTY

do nepohody, Kč 150.—

KOŠILE šedé a khaki
 Kč 32.— a 45.—

nedostižné jakosti

P ů j č u j e m e :

stany, canoe,

Co nás zajímá

Osada Newton oznamuje, že její podílník Šumař zanechává nevázaného života, chce se oženit nebo se dát k Armádě Spásy. Zatím se pilně cvičí ve zpěvu písní nábožných a la: Nás rád má Pán a Zas rád nás má..

Osada Eldorado očekává svého podílníka Nováčka, t. č. ve Švýcarsku dlicího. Hoši oslaví prý příjezd svého podílníka mohutným potlachem, na který již nyní zvou létací komisi potlachovou.

P. r.: S díky kvituje komise.

Velký Tah uspořádá mohutné závody. Na programu pítí nezředěné whisky, ginu a hlášení barvy. Velké naděje skládá do svých podílníků bratří Prádu.

V El Toru si chlapci zatím brousí pily. Totiž, aby bylo mezi námi jasno: Chtí si koupit v dohledné době několik metrů dříví, tak si nemyslete něco jiného!

Kamarádi, pacholátka líná, pište nějaké zprávy nebo aspoň pořádejte potlachy, dyk pomalu vůbec nevíme, že jste naživu! Proto pryč s leností a staňte se členy „strany kompromisů“.

vléhat do Svazu skautů. Jako důvody udal nedostatečné vytápění boudy v letošních chladných nocích a mimo jiné také to, že jako tramp pije denně 2–3 piva, kdežto dříve, jako skautu, dostačoval mu obyčejný rum. Poté nafackoval jednomu nezletilému chlapci, útratu se rozhodl splácet v mírných měsíčních splátkách a prohlásil se současně za budička, jelikož budiček u nich nezvoní a on také ne. Pranýřujeme.

Z věrohodný huby se dovídáme, že „Grizly“, populární tramp (viz články „Čes. Slova“ léta páně 1927) se na nás těžce rozlobil, protože prej jsme jeho vosobu ouplně vynechali. Totiž von prej počítal s tím, že vejrony jeho „tramského“ mozku rozmnoží vobsah „Trampa“ a zatím prej sme ho zprostě voklamali. — Grizly nezlob se na nás, ale, máš-li nějaký ty fóry pro nás připraveny, jak říkáš, tak je přitáhni.

Kamarádi, trampové z povahy, kteří trampujete „trochu“ dál než třeba na Librajdu nebo pod Mečas, kteří opravdu milujete lesní divočiny, nekonečnou silnici a neznámé dálky, nikdo vám nerozumí, nikdo

nechápe Vaší touhu po večných toulkách, vyjma kamaráda. Pište na „Standa & Camera“ do redakce t. l. Sejdeme se a pohovoříme si.

Následování hodno. Spojené osady „Midas“ pořídily si na ochranu proti čekáným letošním návštěvám astrachánů tabulky, které budou rozeštaveny po celém břehu, asi s následujícím zněním: „Očumovatí u chat se vřele nedoporučuje“, „Při táboření u osady neračte se divit, padne-li vám něco na hlavu“, „Hození do vody je v těchto místech dovoleno“ a pod. Další návrhy se očekávají.

Kamarádi, vyprodáváte-li osadu, nezapomeňte na vaše kamarády. Těm to zajisté nemůže být lhostejno, dostanou-li za společníky vypasenou rodinku astrachána, jenom proto, že dotýčný zaplatil vám za chatu o pár krejcarů více. Smutně to dopadlo ku př. v osadě „Colorado“ na Kocábě, která přičiněním jisté krysy, obratem se předělala na „Astrachánov“, či lépe „Harantov“. Letošní sezona bude na podobné případy zajisté bohatá, proto kamarádi — klacky na ně! Ča.

CO TRAMP

TO ČLEN STRANY kompromisů!

Osada „Havran“ pozvala minulou sobotu redaktora t. l. na návštěvu. Dotýčný, netuše spiknutí, které bylo na neho uchystáno, pozvání vyhověl. Již po cestě mu však byly nápadné různé tajemné pokyny, které udílel Kapusta všem osadníkům. Spiknutí se projevilo ještě týž večer, když redaktor konal povinné návštěvy v chatách osady „Havran“. Všude byl nápadně ochotně přijat a pozván na čaj, který mu však byl podán — s citronem!

Redakce t. l. v důsledku toho žádá osadu „Havran“, aby se omluvila a pro příště se podobných nemístných žertů vyvarovala.

V Záhoří prohlásil minulý týden dr. Soukup, že vstupuje jako vůdce

Příští číslo „Trampa“, aby nekolidovalo s „Trnem“, vyjde 8. června a přinese vylosování naší první soutěže.

Listárna redakce.

„Toronto“, později „Batalion“, lkám, dyk to přišlo pozdě! Alfons, pošli něco kratšího. Sába, to souftipy? „Zlatá osada“, kluci, buďte tak zlatý, a buďte stručnější. Tundra, dobrý je to, ať žije N. D.! Marek, ten článek ne, na podobný thema jsem psal už v Trnu, fóry igen. Larry Semon, fóry použijí, na

články si vezmu ale dovolenou. Piš dále. San Diego O. H. S. na mou duši, už to víckrát neudělám. Píard, nebásni! varuji tě! Plesl, hodí. Budělovský, nehodící se rukopisy nemohu schovávat, odpusť lask. Zitta, tak pošli zase 11. Synek, doufat můžeš, ale básnění zanech. To Hadimrška, to ale nejsi. Petrohard, děkuju kluci, když budu moci, přijedu. Tonda, Ba, použijí. Plavčík, nebuď tak prostejš. Roland, ježišmarjá — nebásni! Slim a Jerry, totěž. Ryba, něco použijí. Příspěvky, které nejsou registrovány, použijí v příštích číslech, tak se nerozčilujtě a pište dál. Jinak vás opět líbám.

RESISTAN

je kaučukový tmel,
jímž bezvadně opravíte
Vašl lod.

DENNÍK

„EL SINORY“

(Pokračování.)

II.

20. září. Prodal jsem kytaru, štěně dobrmana, půl tuctu límců za 1 bura.

24. září. Poslal jsem telegram do Frankenhalle a čekám na odpověď.

30. září. Odpověď přišla. Pila ještě nefunguje, až tak někdy po Vánocích! Tak. A já chtěl na prostřední svátek urazit hrdlo lahve (prázdné ovšem) o bok lodi a pokřtít ji „Elsinore“.

4. říjen. Včera jsem vyjednával s loďářem. Chce mě stavěti loď za následujících, jedině přijatelných podmínek:

1. Zaplatím já 50% předem.
2. Druhých 50% zaplatím, jakmile se do toho dá.
3. Zbylá procenta doplatím při spuštění na vodu.
4. Platím veškeré osvěžující nápoje po dobu stavby lodi, které vypije.

5. Záruku za nic nebere a poteče-li do lodi, je to její věc.

6. Na základě těchto pěti výhod, které mi dělá, dostane denně jednu láhev rumu. Plácnul jsem si na to, neboť to mohu všechno zůstat dlužen.

12. říjen. Pustil jsem se do konstrukce kormidla. O prknech ještě ani slechu.

16. říjen. Zase jsem mluvil s loďářem. Projevil jsem obavy co do dodací lhůty, neprijdou-li co nejdříve prkna. Ale to že prej nic. To že bude na šup. Namítal jsem, což bude-li pršet? Ale rejdař Borovskej mi na to řekl velice přesvědčivě: „Chraň vás Bůh nebeskej“ — — — No — chvála bohu, tady by to tedy bylo jisté.

21. říjen. Dostal jsem dopis od Wiliama Foxe: „Pila už stojí 14. dní, ale on že prý ztratil ten papírek, co to na něm bylo napsaný... Poslal jsem mu znovu rozměry materiálu s podotknutím, že tu dříví do týdne musím mít!, jinak že povedu stížnost ke generálnímu.“

24. říjen. Výhrůžka zdvihla panu Wiliamovi náležitě mandle. Právě jsem dostal odpověď. Prkna už se řezou. Jenom prý si nemůže vzpomenout, chtěl-li jsem smrk, nebo americkou jedli. Abych tedy obratem sdělil co to vlastně chci.

25. říjen. Dnes vypůjčil jsem si na následující telegram panu Foxovi: „Rozhodně smrk. Dvacet prk. A na šup!“

5. listopad. Lístek od W. Foxe: Dříví připraveno. Nemohu to však odeslat, je to vše zničeno mniškou. Radím americkou jedli. Té se mniška nechytne. Žádám odpověď. Fox.

12. listopad. Kdybych byl ministrem spravedlnosti, přisoudil bych starému Foxovi nejméně 20 let nuceného pobytu v YWCE, spojeného lehtáním na chodidlech. Byl jsem osobně ve Frankenhalle. A konstatoval jsem se zlešením, že po mém dříví není nikde ani památky. Náhodou tam byl generální. Řekl jsem mu to, a za dvě hodiny to šlo všechno hotové na nádraží. Aha, tak se tedy na to musí! Nechal jsem tam zálohu na transport.

20. listopad: Lístek od všiváka Foxe:

Dříví nelze naložiti na vagon pro přílišnou délku. Odpovězte, možno-li to rozřezat. Pak by to šlo

Lístek ode mě Foxovi:

„Voni starej lumpe, koukají at je to tady; jak to pošlou, to je mi fuk. Třebas ponorkou. A nebude-li to tu během 48 hodin, ví to generální.“

22. listopad. Telegram od Foxa.

„Dnes naloženo dříví na extra vagon“

Zaplat pámbu. Telegram má datum 21. — to by tu mohlo koncem měsíce být.

29. listopad. Místo dříví dopis od Foxe.

„Právě v okamžiku, kdy měl být vagon s Vaším dřívím přivěšen k expresnímu vlaku, srazila se lokomotiva s rychlíkem. Tři sta mrtvých, ostatní ranění těžce. Strojvůdce nezvěstný. Dříví zdrávo. Přísně důvěrné: Příčinou katastrofy bylo Vaše dříví. Váš vagon se totiž utrhł a sjížděl s kopce směrem k Winipergu. Dal jsem strojvůdci expresního vlaku z vlastní kapsy 1000 Kč a přemluvil ho, aby honil se svou lokomotivou utržený vagon. Druhou tisícovku jsem dal, aby mlčel. 2000 Kč zaúčtuji. S pozdravem Fox.“

Nevěřím mu ani slovo. Je to nejmizernější chlap na severní polokouli. Škoda, že zemětřesení v Japonsku vypuklo o dva roky dříve. Byl by to svedl taky na moje dříví a já mohl mít několik tisíc lidských životů na svědomí.

12. prosinec. Dostal jsem aviso. A zaplatit prý dovoz. Prodal jsem pod cenou dva svazky „Musik für Alle“, motorek z Elektroluxu a amželou palmu a zaplatil jsem transport.

14. prosinec. Dopis od Wiliama Foxe:

Učet:

1300 kg dříví, speciálně pro lodní oučele	Kč 2500.—
Strojvedoucímú za honění vagonu	„ 1000.—
Strojvedoucímú za mlčení	„ 1000.—
	Kč 4500.—
2% obratu	„ 9000.—
	<u>Kč 13500.—</u>

Na takové sprosté dopisy vůbec neodpovídám.

22. prosinec. Ko-neč-ně!! Došlo aviso z dráhy.

24. prosinec. Tuze rád bych věděl, proč se dnešní den jmenuje Štědrý den. Od božního rána hledám někoho štědrého, kdo by mi půjčil na dovoz z dráhy; marně. Nesehnal jsem nikoho.

26. prosinec. Štěpána. Dnes vlastně chtěl jsem rozbítí — či urazit hrdlo lahve o bok nové své lodi při křtu. Prkna ještě na dráze. Opět jsem švorc.

31. prosinec. Usmálo se na mne štěstí. Stavěl jsem se v jedné restauraci v domnění, že najdu nějaké známé. U jednoho stolu seděl starší pán a v jednom kuse zpíval:

„— přeskočila klánderrrr, dó vody se vrrrhłá—“

Zeptal jsem se ho, kde se to vlastně stalo a tak jsme se dostali do řeči. Pochlubil se mi, že má prasečí farmu u Mělníka. Byl strašně ozřalý a neustále tvrdil, že je dlužen nějakému panu Kratinovi dvě stě kaček za nepromokavou plachtu, že by mu to strašně rád zaplatil, a že ho za tím oučelem už hledá po Praze dva dny, a nemůže si vzpomenout, kde to je. Řekl jsem mu, že pan Kratina jsem vlastně já a že je mi dlužen ne dvě, nýbrž čtyři sta kaček. Měl nesmírnou radost, že toho pana Kratinu našel. Vyplatil mi 400 Kč a nechal si to potvrditi na obráceném pivním tácku. — Bůh žehnej jeho prasatům a opici.